

dr. hab Piotr Kalita, prof. UJ
Wydział Matematyki i Informatyki
Uniwersytet Jagielloński
mail: piotr.kalita@ii.uj.edu.pl

Ocena osiągnięcia naukowego oraz istotnej aktywności naukowej
dr Tomasza Zacharego Szarka w związku z postępowaniem
o nadanie stopnia doktora habilitowanego

Kraków, 7 maja 2023

1. ŚCIEŻKA NAUKOWA HABILITANTA

Dr Tomasz Zachary Szarek ukończył studia magisterskie na Politechnice Wrocławskiej w roku 2011, a stopień doktora uzyskał cztery lata później, w roku 2015, w Instytucie Matematycznym PAN. Praca doktorska dotyczyła operatorów Calderóna–Zygmunda, a promotorem był prof. Adam Nowak. W latach 2015-2020 habilitant pracował w Instytucie Matematycznym PAN, na Uniwersytecie Warszawskim, a przez dwa lata, 2018-20, jako postdoc na Uniwersytecie Rutgers. Obecnie jest zatrudniony na Uniwersytecie Wrocławskim oraz w Baskijskim Centrum Matematyki Stosowanej BCAM w Bilbao.

2. PODSTAWA PRAWNA OCENY

Ocena wniosku habilitacyjnego jest przygotowana w oparciu o Ustawę Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce z dnia 20 lipca 2018 z późniejszymi zmianami. Wymogi ustawowe są określone w art. 219, stwierdzam że przedstawiona dokumentacja jest z nimi zgodna. W autoreferacie przedstawione są osiągnięcia naukowe habilitanta, w tym cykl czterech powiązanych tematycznie artykułów, oznaczonych jako [H1]–[H4] i opublikowanych w czasopismach spełniających wymagania podane w art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy. Są to prace współautorskie, wszystkie cztery wspólne z Peterem Sjögrenem a trzy z nich także z Adamem Nowakiem. Zgodnie z art. 219 ust. 2, w dokumentacji znajduje się informacja o indywidualnym wkładzie habilitanta: do wniosku są załączone stosowne oświadczenia współautorów. Z oświadczeń obu współautorów wynika jednoznacznie że wkład T.Z. Szarka do uzyskania wyników zawartych w pracach był istotny, co więcej, pewne jego pomysły były wręcz kluczowe.

3. OMÓWIENIE I OCENA CYKLU ARTYKUŁÓW

Prace z cyklu habilitacyjnego dotyczą badania półgrup typu ciepła zadanych przez różnego rodzaju rozwinięcia ortogonalne na różnych dziedzinach. Prace odpowiadają na istotne pytania dotyczące takich półgrup: kluczowe wyniki przedstawiają oszacowania słabego typu $(1, 1)$ dla operatorów maksymalnych związanych z tymi półgrupami oraz podają górne i dolne oszacowania dla odpowiadających im jąder. Uzyskane odpowiedzi są ważne z punktu widzenia dalszych zastosowań takich półgrup, na przykład w równaniach różniczkowych cząstkowych.

Praca [H1] ukazała się w znakomitym czasopiśmie *Advances in Mathematics*. Badanym obiektem jest półgrupa Laguerre’a. Pierwszym kluczowym wynikiem pracy jest Twierdzenie 2.1, w którym przy pomocy nowego w tym kontekście podejścia, podany jest prostszy (w stosunku do wcześniejszego dowodu z pracy Dinger) dowód oszacowania słabego typu $(1, 1)$ dla operatora maksymalnego. Jak się okazuje, zastosowane podejście pozwala na pokazanie oszacowań dla szerszej klasy wag zadanych przez wielowskaźniki o współrzędnych, które mogą być mniejsze lub równe od -1 . Twierdzenie 3.1, główny wynik pracy [H1], zawiera oszacowanie słabego typu $(1, 1)$ dla tej nowej klasy, nazwanej kontekstem egzotycznym. Praca zawiera także analogiczne wyniki, pokazujące, z wykorzystaniem podobnej techniki dowodowej, oszacowania dla operatorów zadanych przez rozwinięcia Jacobiego i Bessela.

Artykuł [H2] dotyczy półgrupy ciepła na kuli d -wymiarowej i jest motywowany wcześniejszymi wynikami Ciauriego które są tu uogólnione. Podczas gdy podejście Ciauriego jest jednowymiarowe, w [H2] zastosowane jest podejście wielowymiarowe, wykorzystujące formy Dirichleta. Głównym wynikiem jest dolne i górne oszacowanie gaussowskie na jądro operatora. Oszacowania te prowadzą z kolei do oszacowań na operator maksymalny, w szczególności słabego typu $(1, 1)$ oraz mieszanych.

Oszacowania gaussowskie na jądro ciepła, tym razem na sferze, znajdują się w kolejnej pracy z cyklu habilitacyjnego, [H3], opublikowanej w znakomitym czasopiśmie *Journal de Mathématiques Pures et Appliquées*. Tu szczególnie elegancko i nowe w stosunku do wcześniej znanych wyników jest to, że oszacowania są ostre: wykładniki w dolnym i górnym oszacowaniu się pokrywają. Podając ostre oszacowania, praca rozwiązuje ważny problem, który był dotychczas otwarty. Technika dowodu jest w tym kontekście nowa, a sam dowód jest przeprowadzony w sposób bardzo elegancki. Wykorzystuje w rekurencję pomiędzy jądrami dla rosnących nieparzystych wymiarów, oraz postać jądra

dla jednego wymiaru. Wymaga także dodatkowego rozumowania celem przejścia od wymiarów nieparzystych do parzystych.

Praca [H4], opublikowana w znakomitym czasopiśmie *Mathematische Annalen* jest naturalnym rozwinięciem [H3]. Podaje ostre oszacowania na jednowymiarowe jądra ciepła Jacobiego, które prowadzą do oszacowań jąder operatora Laplace'a-Beltramiego na pewnej szerokiej klasie dziedzin, oraz jąder Jacobiego dla kuli i sympleksu. Tu również wyniki wyróżnia to, że uzyskane oszacowania są ostre.

Jednoznacznie pozytywna i bardzo wysoka ocena osiągnięcia habilitacyjnego nie budzi moich najmniejszych wątpliwości.

4. OMÓWIENIE I OCENA POZOSTAŁYCH OSIĄGNIĘĆ NAUKOWYCH

Poza publikacjami wchodzącymi w skład osiągnięcia, w autoreferacie omówione są wyniki przedstawione w siedmiu artykułach oznaczonych [P8]–[P10] oraz [S1]–[S4]. Na szczególną uwagę zasługuje praca oznaczona jako [S4], z A.D. Ionescu, Á. Magyarem, i M. Mirkiem. Wynikiem jest wersja twierdzenia ergodycznego, odpowiadająca na ważny problem otwarty sformułowany przez Bergelsona i Leibmana. Wykazana jest zbieżność punktowa dla średnich wzdłuż krzywych wielomianowych dla przekształceń zachowujących miarę. Dla dowodu jest wypracowana nowa metoda zwana *nilpotentną metodą łuków*. O randze wyniku świadczy to, że został opublikowany w jednym z absolutnie najlepszych czasopism matematycznych *Inventiones Mathematicae*. W autoreferacie praca została przedstawiona jako preprint, jako że została przyjęta już po złożeniu przez habilitanta wniosku habilitacyjnego.

Pozostałe omówione w autoreferacie prace spoza dorobku habilitacyjnego to praca [P8] dotycząca transformaty Riesza–Jacobiego, praca [S1] - ograniczoności operatora maksymalnego dla średnich sferycznych, praca [S2] - twierdzenia ergodycznego dla sfer arytmetycznych, oraz praca [S3] (bliska tematycznie [S4]) - również twierdzenia ergodycznego dla operatora uśredniania wzdłuż krzywych wielomianowych.

Wyniki z pozostałego dorobku nie odbiegają poziomem od prac przedstawionych jako osiągnięcie habilitacyjne: jest on bardzo wysoki. T.Z. Szarek współpracuje z najwyższej światowej klasy matematykami, a w pracach widać szerokie spektrum zainteresowań matematycznych habilitanta.

Również indeksy cytowań, które pełnią funkcję pomocniczą w stosunku do merytorycznej oceny dorobku, nie budzą wątpliwości co do wysokiej oceny: wg Scopus mamy 55 cytowań bez autocytowań a według MathSciNet 97 cytowań od roku 2011, kiedy ukazała się pierwsza praca T.Z. Szarka.

5. OCENA AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ

Habilitant prezentował wyniki na 9 konferencjach naukowych oraz wielu seminariach w Europie i USA. Ponadto współorganizował trzy konferencje o zasięgu międzynarodowym.

Był kierownikiem dwóch grantów NCN (Preludium i Sonata) a obecnie jest kierownikiem grantu Juan de la Cierva Incorporati6n w Hiszpanii. Brał udział jako wykonawca w trzech kolejnych grantach hiszpańskich oraz w polskim grantie NCN Opus. Odbывał dłuższe i krótsze wizyty na uczelniach w USA (Priceton i Rutgers, gdzie pracował jako PostDoc) oraz w Europie (Hiszpania, Niemcy, Szwecja). Nie mam wątpliwości że jest tu z zapasem spełniony ustawowy wymóg aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej instytucji naukowej w tym zagranicznej. Ponadto habilitant recenzował artykuły dla uznanych periodyków matematycznych oraz był laureatem wielu nagród. Aktywność naukową oceniam wysoko.

6. KONKLUZJA

Wyniki uzyskane przez habilitanta oceniam jednoznacznie pozytywnie. Dr Tomasz Zachary Szarek jest samodzielny i twórczym matematykiem, który współpracuje z renomowanymi naukowcami i publikuje w najlepszych czasopismach. Jego prace zawierają nowe techniki użyte do rozwiązania ważnych zagadnień otwartych. Wszystkie wymogi stawiane kandydatom do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w Ustawie PSWiN z dn. 20 lipca 2018 (Dz. U. 2018 poz. 1668 z późniejszymi zmianami) uważam za spełnione z dużym naddatkiem. Wobec tego zdecydowanie popieram wniosek dr Tomasza Zacharego Szarka o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie matematyka w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych.